ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

28.10.2026

Podpis pristojne sodne osebe:

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNO SODIŠČE

Podpisnik: Damjan Gantar
Izdajatelj: SIGOV-CA
Serijska št.: 1236808714032
Podpisano: 29.10.2026 10:47

I U 391/2023-21

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višjem sodniku dr. Damjanu Gantarju

v upravnem sporu tožeče stranke: **TELEKOM SLOVENIJE, d.d.**, Cigaletova ulica 15, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

ob sodelovanju stranke z interesom

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja,**

o **tožbi** zoper 1. točko izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca številka 0902-13/2015/21 z dne 10. 2. 2023,

dne **28. oktobra 2026**

RAZSODILO:

I. Tožba se zavrne.

II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Izpodbijana odločba

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo delno ugodila pritožbi prosilke , tedaj oper tožnikov odgovor z dne 22. 9. 2015 in odločila, da je tožeča stranka dolžna v 31 dneh od vročitve odločbe posredovati v elektronski obliki interna naročila za izdajo mobilnih aparatov v testne namene, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o datumu, številu kosov ter modelu in tipu telefona, imenu in priimku oziroma nazivu subjekta ter času testiranja (tč. 1.1. izreka). Poleg tega mora tožeča stranka posredovati najemne pogodbe o sklenitvi najemnega razmerja za uporabo blaga za test, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o nazivu najemodajalca ter nazivu oziroma imenu in priimku najemnika, številu kosov ter modelu in tipu telefona, času testiranja ter datumu (tč. 1.2. izreka). Nadalje mora posredovati obrazec za interno naročilo za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom - fizična oseba, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o datumu, številu kosov, modelu in tipu mobilnega aparata ter imenu in priimku prejemnika - fizične osebe z dne 15. 2. 2013 (tč. 1.3. izreka). Razen tega mora posredovati obrazce za interno naročilo za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom - pravna oseba, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o datumu, številu kosov, modelu in tipu telefona ter nazivu prejemnika - pravne osebe (tč. 1.4. izreka); sklepe o dodelitvi testnih priključkov, pri čemer mora prekriti besedilo do besede „Sklep", ime in priimek posameznika ali posameznice in številko v oklepaju, celoten dokument od besede „Obrazložitev" dalje, razen datuma, ki sledi besedi „Ljubljana" (tč. 1.5. izreka); pogodbe o donatorstvu, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o naslovu in številki pogodbe, nazivu pogodbenih partnerjev, vrsti oziroma predmetu posla, trajanju posla ter datumu pogodbe (tč. (tč. 1.6. izreka); donatorske pogodbe, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o naslovu in številki pogodbe, nazivu pogodbenih partnerjev, vrsti oziroma predmetu posla, pogodbeni vrednosti ter trajanju in datumu pogodbe (tč. 1.7. izreka). Poleg tega mora posredovati tudi sponzorske pogodbe, pri čemer mora prekriti vse, razen podatkov o naslovu in številki pogodbe, nazivu pogodbenih partnerjev, vrsti oziroma predmetu posla, pogodbeni vrednosti, trajanju in datumu pogodbe (tč. 1.8. izreka). Pri posamezni vrsti posla je tožena

stranka s številkami ali datumi podrobno opredelila vsak posel. Hkrati je še odločila, da se v preostalem delu pritožba prosilke zavrne ter da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški.

2. Iz obrazložitve odločbe izhaja, da je tožeča stranka zahtevane podatke zavrnila, pri čemer se je sklicevala na izjemo poslovne skrivnosti.

3. V nadaljevanju obrazložitve odločbe tožena stranka ugotavlja, da je tožeča stranka poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava in je zavezanec po prvem odstavku 1. a člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Nadalje ugotavlja, da ni sporno, da zahtevani dokumenti izvirajo iz delovnega področja tožeče stranke in da tožeča stranka z njimi razpolaga v materializirani obliki.

4. Pri presoji predmetnih dokumentov tožena stranka izhaja iz določila prve alineje prvega odstavka 4. a člena ZDIJZ, ki med drugim kot informacije javnega značaja poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava določa informacije iz sklenjenega pravnega posla, ki se nanaša na pridobivanje, razpolaganje ali upravljanje s stvarnim premoženjem poslovnega subjekta ali izdatke poslovnega subjekta za naročilo blaga, gradenj, agentskih, svetovalnih ali drugih storitev ter sponzorskih, donatorskih in avtorskih pogodb in drugih pravnih poslov, s katerimi se dosega enak učinek.

5. Tožena stranka nadalje ugotavlja, da slovenski pravni red ne vsebuje splošne definicije donatorske in sponzorske pogodbe. Posamezne parcialne definicije se pojavljajo v različnih predpisih (davčnih, predpisih o avdiovizualnih medijskih storitvah, o omejevanju uporabe tobačnih izdelkov, o zdravilih). Nobena od definicij ne definira sponzorstva na splošno, ampak le v zvezi s posameznimi področji. Sklicujoč se na namen ZDIJZ je tožena stranka zavzela splošno stališče o nebistvenosti slednjih elementov sponzorstva: obličnost, poimenovanje, kdo ali kaj je sponzoriranec, vrsta in oblika sponzorjevega prispevka, vrsta, oblika in narava sponzorirančeve protistoritve, dejanski učinek, ki ga ima sponzorjev prispevek oziroma sponzorirančeva protistoritev, dejanska izpolnitev pogodbe s strani obeh pogodbenih strank oziroma dejstvo, da stranke so ali niso izkoriščale svojih pravic, ki izhajajo iz pogodbe, nepovratnost prispevka, izraz v širši javnosti. Kot bistvene elemente sponzorstva pa je izpostavila pričakovano vzajemno korist sponzorja in sponzoriranca ter sponzorjev namen promocije ali uveljavitve svojega imena, firme, blagovne znamke, podobe, dejavnosti ali izdelka ali izvedba tržne analize (test marketing) in značilnost sponzorirančeve protistoritve, da v razmerju do sponzorjevega prispevka potencialno lahko doseže promocijo ali uveljavitev sponzorjevega imena, firme, blagovne znamke, podobe, dejavnosti ali izdelka ali mu priskrbi rezultate tržne analize ali uporabniške izkušnje (test marketing).

6. Tožena stranka nadalje ugotavlja, da bistveni elementi sponzorstva izhajajo že iz

samih navedb tožeče stranke, ki je v dodatnih pojasnilih med drugim navedla, da je poslovno zainteresirana pridobiti odziv uporabnikov in ne le trga kot celote glede delovanja TK priključkov, TK naprav in TK storitev. Navedla je, da ima interes, da naprave in storitve iz svoje ponudbe predstavi potencialnim strankam oziroma z njimi seznani strokovno javnost in glede na hiter razvoj naprav in storitev na področju elektronskih komunikacij to vključuje tudi omogočanje preizkušanja njihovih funkcij osebam, ki poročajo o razvoju in možnostih, ki jih nove naprave in storitve elektronskih komunikacij omogočajo. Nadalje iz spletnih strani tožeče stranke izhaja, da prek sponzorskih in donatorskih oblik sodelovanja krepi ugled podjetja in njegovih blagovnih znamk, kar pomeni, da mu je pri tovrstnih aktivnostih pomembna povezanost z njegovo blagovno znamko in vrednotami podjetja, ob tem pa tudi ugled in integriteta prosilca, geografska umeščenost, možnost aktivnega sodelovanja in odmevnost posameznih aktivnosti in možnost ustvarjanja dodatnih vsebin.

7. Tožena stranka nadalje pojasnjuje, da je Upravno sodišče RS v navedeni zadevi enkrat že odločalo (gre za zadevo I U 1149/2015-16), kjer je štelo, da je tožena stranka v zadostni meri opredelila in dovolj obrazložila kriterije, ki so bili pravno odločilni za presojo, ali ima nek pravni posel učinek sponzorstva ali donatorstva in te kriterije je upoštevala tudi v tem primeru. Prav tako je sodišče zavzelo stališče, da so določeni podatki o sponzorskih in donatorskih poslih absolutno dostopne informacije javnega značaja, ko gre za poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom, zakon pa pri tem ne dopušča izjem niti po 6. členu niti po tretjem odstavku 6. a člena ZDIJZ. Tožena stranka se je o tem, ali je posamezen sponzoriranec oziroma doniranec državno ali zasebno podjetje oziroma posameznik, prepričala z vpogledom v Poslovni register Slovenije in druge javno dostopne vire ali pa so ta dejstva izhajala že neposredno iz posameznega dokumenta. Prepričala se je, da obrazci za interna naročila za izdajo mobilnih aparatov v testne namene, pri katerih so zunanji uporabniki državna podjetja, zasebna podjetja ali posamezniki, po svoji vsebini pomenijo sponzorske pravne posle, ker gre za prispevek tožeče stranke v obliki TK naprave, dan z namenom, da zunanji uporabnik brezplačno uporablja dodeljeno TK napravo in storitve tako, da testira, demonstrira in promovira posamezno TK napravo in storitve, ki jih posamezna TK naprava omogoča, pri čemer se je zunanji uporabnik zavezal, da bo o testiranju, demonstriranju in promoviranju poročal zadolžencu, da bo ta lahko pripravil poročilo. Bistveno je, da so konkretni sponzoriranci dejansko imeli možnost, da dosežejo cilje promoviranja, demonstriranja, testiranja. Pri tem pa so od razmerja imeli korist v obliki brezplačne uporabe sponzorjevih naprav.

8. Tudi sklepi o dodelitvi testnih priključkov po svoji vsebini pomenijo sponzorske pravne posle s to razliko, da gre za prispevek tožeče stranke kot sponzorja v obliki TK aparatov in mobilnih storitev ter na drugi strani za korist sponzoriranca v obliki brezplačnega koriščenja.

9. Glede najemnih pogodb o sklenitvi najemnega razmerja za uporabo blaga za test tožena stranka ugotavlja, da je namen teh pogodb v tem, da prejemniki testirajo napravo, ki jo brezplačno prispeva tožeča stranka, zato gre po vsebini in učinku za sponzorsko in ne najemno pogodbo.

10. Z vpogledom v interna naročila za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom tožena stranka ugotavlja, da določeni dokumenti predstavljajo donatorske pogodbe, ker se je tožeča stranka z njimi zavezala brezplačno predati naprave, na dokumentu pa je izrecno označeno „donacija".

11. Interna naročila za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom, interna naročila za izdajo mobilnih aparatov v testne namene, sklepi o dodelitvi testnih priključkov in najemne pogodbe o sklenitvi najemnega razmerja za uporabo blaga za test po svojem učinku pomenijo sponzorske oziroma donatorske pravne posle in imajo učinke enake učinkom sponzorskih oziroma donatorskih pravnih poslov.

12. Pri pogodbah o donatorstvu in pogodbah o izvajanju sms donacije preko omrežja Mobitel je šlo za sodelovanje med zavezancem in drugo pogodbeno stranko na osnovi telefonske storitve, ki je potekala preko mobilnega omrežja tožeče stranke.

13. Pri sponzorskih pogodbah, o katerih je tožena stranka odločila v točki 1.8 izreka odločbe, pa so bistveni elementi sponzorstva očitni. Tožena stranka poudarja, da že iz odgovora tožeče stranke z dne 30. 10. 2015 izhaja, da je pri dokumentih za sponzorske in donatorske/darilne dodelitve naprav oziroma izvajanje storitev nesporno, da le ti sodijo med donatorske ali sponzorske pogodbe ali pravne posle, ki bi imeli enak učinek.

14. Tožeča stranka je dostop do teh poslov zavrnila, ker meni, da ti dokumenti predstavljajo poslovno skrivnost. Tožena stranka ugotavlja, da dokumenti izpolnjujejo subjektivni kriterij za obstoj poslovne skrivnosti, kot je bila opredeljena v prvem odstavku 39. člena Zakona o gospodarskih družbah. Tožeča stranka je priložila sklep, s katerim je ta dokumentacija opredeljena kot poslovna skrivnost. Vendar pa prvi odstavek 6. a člena ZDIJZ določa, da se ne glede na 2. točko prvega odstavka 6. člena tega zakona dostop do taksativno navedenih podatkov vseeno dovoli, če gre za osnovne podatke o sklenjenih pravnih poslih iz prve alineje prvega odstavka 4. a člena ZDIJZ, kar torej velja tudi za sponzorske in donatorske pravne posle in pravne posle, ki imajo enake učinke. Torej so to absolutno javno dostopni podatki. Ne glede na to pa lahko zavezanci zavrnejo dostop do osnovnih podatkov o teh poslih, če v skladu s tretjim odstavkom 6. a člena ZDIJZ izkažejo, da bi razkritje huje škodovalo njihovemu konkurenčnemu položaju na trgu, razen če se ti podatki nanašajo na pravne posle, ki obsegajo donatorske, sponzorske ali druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek

kot v obravnavanem primeru. Če se torej zahtevani podatki nanašajo na te primeroma navedene pravne posle, so to absolutno javni podatki.

15. Tožena stranka se v nadaljevanju obrazložitve odločbe opredeljuje še do vprašanja, ali predmetni pravni posli v obravnavanem primeru spadajo v samo bistvo zavezujočih konkurenčnih prednosti in poslovnih dejavnosti zavezanca, ali pa gre za dejavnosti pomožnega in podpornega značaja. V obravnavanem primeru sponzorske in donatorske pogodbe ter drugi pravni posli, s katerimi se dosega enak učinek, ne predstavljajo informacije javnega značaja, ki spada v samo bistvo konkurenčnih prednosti tožeče stranke. Razkritje podatkov ne bo imelo težkih posledic za konkurenčnost tožeče stranke na trgu. Glavna dejavnost tožeče stranke je opravljanje telekomunikacijskih dejavnosti po vodih. Ta dejavnost vključuje obratovanje in vzdrževanje preklopnih in prenosnih naprav, obratovanje kabelskih distribucijskih sistemov in nudenje telegrafskih in drugih neglasovnih komunikacij prek lastnih naprav. Sponzorstvo in donatorstvo ter posledično pravni posli z enakim učinkom pa ne sodijo v nobeno od dejavnosti tožeče stranke, kot le te izhajajo iz Poslovnega registra Slovenije. Da pri predmetnih dokumentih ne gre za osnovno dejavnost tožeče stranke, pa izhaja tudi iz njenih navedb z dne 30. 5. 2015. Tožeča stranka je navedla, da svojo osnovno dejavnost, zaradi katere je bila ustanovljena, opravlja kot pridobitno dejavnost na trgu in je zato poslovno zainteresirana pridobiti odziv porabnikov in ne le trga kot celote ter da ima interes, da naprave in storitve iz svoje ponudbe predstavi potencialnim strankam oziroma z njimi seznani strokovno javnost.

Tožba

16. Tožeča stranka v tožbi navaja, da tožena stranka nepravilno pojasnjuje, kaj šteje pod elemente sponzorskih in donatorskih pogodb. Sponzorska pogodba je pomensko odprt in nedoločen pojem. ZDIJZ ne vsebuje definicije sponzorskih ali donatorskih pravnih poslov. Tožena stranka se ne more sklicevati na zakonske določbe drugih zakonov. Morala bi presojati vsak posamezen posel posebej. Za opredelitev posla kot sponzorskega ni ključna promocija v razmerju med strankama, temveč promocija, ki jo za sponzorja izvaja sponzoriranec v javnosti. To izhaja tudi iz sodne prakse. Nepravilen je zaključek tožene stranke, da protistoritev sponzoriranca ni nujno samo v neposrednem reklamiranju oziroma prikazovanju izdelka, blagovne znamke ali firme, ampak so vrste in učinki protistoritev lahko bistveno širši in lahko obsegajo tudi namen dejavnosti, ki nimajo neposrednega izraza v širši javnosti v obliki neposrednega prikazovanja, zagotovo pa imajo ali bi vsaj lahko imeli vsaj posredne pozitivne učinke na sponzorjevo poslovanje. Tožena stranka nedopustno širi nedoločen pravni pojem sponzorske pogodbe. Iz odločbe ni razvidno, ali je tožena stranka sploh ugotavljala, ali gre za zasledovanje učinkov v širši javnosti ali pa morda za druge učinke ali vrste poslov. Iz vseh navedb tožeče stranke izhaja, da odziv posameznih uporabnikov v delovanju naprav nima javnega učinka oziroma

širšega javnega učinka, prav tako to velja za predstavitve strankam ali pa strokovni javnosti, ki sodeluje pri izboljšanju storitev. Po mnenju tožeče stranke je običajno razumevanje definicije sponzorske pogodbe bistveno ožje. O sponzoriranju govorimo šele, ko pride do promocije sponzorja v javnosti ali ko sponzoriranec napravi neko drugo dogovorjeno dejanje v korist sponzorja, ki ima učinek v javnosti. Preizkus blaga ali storitev pa sam po sebi še ne ustvari nikakršnih učinkov v javnosti za sponzorja. Ravno v učinku, ki se odrazi v javnosti, je razlikovalni element do druge vrste pravnih poslov. Tožena stranka ni opravila analize posameznih pravnih poslov.

17. Opis internih obrazcev tožeče stranke povsem ustreza vsebini podjemne pogodbe. Tudi povečanje prodaje, na katero se sklicuje tožena stranka, ne more biti bistveni element sponzorstva, saj je to cilj vsake naročniške pogodbe. Nadalje ni jasno, v čem je povezava z doseganjem ciljev ter koristi v obliki brezplačne uporabe naprav, na katero se sklicuje tožena stranka. Pri obrazcih 1 c (točka 1.5 izreka) je iz obrazložitve razvidno, da naj bi šlo po vsebini za sponzorske posle, namen strank pa testiranje mobilnih naprav, storitev. Iz te obrazložitve ni razvidno, zakaj je predmetne posle treba šteti za sponzorske pogodbe in ne na primer za podjemno ali najemno pogodbo. Tudi pri ugotovitvi, da določeni dokumenti predstavljajo donatorske pogodbe, ni mogoče preizkusiti, kateri izmed dokumentov predstavljajo donatorske pogodbe, saj tožena stranka ni navedla, kateri izmed dokumentov naj bi to bili. Iz obrazložitve ni razvidno, kateri izmed navedenih poslov naj bi bili sponzorski, kateri pa donatorski, zaradi česar naj bi jih bila tožeča stranka dolžna razkriti. Glede točk 1.6 in 1.7 prav tako iz obrazložitve ni razvidno, na podlagi česa je tožena stranka sklepala, da iz pogodb ni razvidna protistoritev, pri tem se namreč sklicuje na lastni izrek in zato izpodbijana odločba tudi v tem delu nima razlogov in je ni mogoče preizkusiti. Prav tako ni jasno, zakaj je pri točki 1.8 podana očitnost sponzorstva.

18. Glede dela obrazložitve odločbe o konkurenčni prednosti in poslovni dejavnosti tožeče stranke oziroma ali gre za dejavnosti pomožnega in podpornega značaja je tožena stranka nepravilno ugotovila dejansko stanje, saj je selektivno navedla samo nekatere od glavnih dejavnosti tožeče stranke. Zaradi tega je napačno sklepala, da obravnavane informacije ne spadajo v bistvo zavezančevih konkurenčnih prednosti in poslovnih dejavnosti, saj je vse obravnavane posle mogoče uvrstiti v dejavnosti pod številko 77.330 in 62.020. Iz obrazložitve je razviden nepravilen zaključek tožene stranke, da obravnavanih poslov ni mogoče uvrstiti v nobeno od drugih dejavnosti, pri tem pa izostane obrazložitev, zakaj posameznih poslov ni mogoče uvrstiti pod katero od drugih dejavnosti, na primer dejavnost „77.330 Daj. pis. opr. in rač. nap. v najem in zakup“. Omogočanje preizkušanja blaga in storitev obstoječim potencialnim kupcem je del običajnih tržnih aktivnosti pri prodaji blaga in storitev in tožeča stranka to izvaja pri svojih osnovnih storitvah na trgu. Tovrstni posli ne sodijo med podporne dejavnosti. Zgrešeno je tudi izvajanje tožene stranke o tem, da

razpolaganje z napravami predstavlja izdatek. Tožeča stranka vztraja pri tem, da bi z razkritjem podatkov o testiranju naprav in storitev bilo omajano zaupanje v varovanje zasebnosti uporabnikov tožeče stranke in bi ji na visoko konkurenčnem trgu, na katerem deluje, nastala občutna škoda. Nadalje vztraja pri tem, da je pri dokumentih podana izjema poslovne skrivnosti ter da pri tem prevlada interes tožeče stranke za omejitev dostopa in dokumente prosilki ni dolžna posredovati. Po njenem mnenju ne gre za pravne posle, ki obsegajo donatorske, sponzorske, svetovalne, avtorske ali druge intelektualne storitve ali druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek.

19. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in pritožbo prosilke zavrne, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Podrejeno pa predlaga odpravo izpodbijane odločbe in vrnitev zadeve toženi stranki v ponovni postopek in tudi v tem primeru zahteva povrnitev stroškov postopka.

Odgovor na tožbo

20. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je kriterije, ki so bili pravno odločilni za presojo, ali ima nek pravni posel v obravnavanem primeru učinke sponzorstva oziroma donatorstva, štelo za zadostne tudi Upravno sodišče RS v sodbi številka I U 1149/2015-16 z dne 7. 12. 2018. Slovenski pravni red ne določa kriterijev za opredelitev pravnih poslov, ki imajo učinke sponzorstva oziroma donatorstva, zato jih je postavila tožena stranka že v predhodni istovrstni zadevi, ki je bila potrjena s sodbo Upravnega sodišča RS I U 1149/2015-16 z dne 7. 12. 2018. Bistveni element sponzorstva je vzajemna korist in sicer zunanji uporabnik brezplačno uporablja dodeljeno TK napravo in storitve tako, da testira, demonstrira in promovira posamezno TK napravo in storitve, ki jih posamezna TK naprava omogoča, tožnikova korist pa je v smeri promocije, testiranja, ... Tožeča stranka je sama v pojasnilih z dne 30. 10. 2015 navedla, da je poslovno zainteresirana pridobiti odziv uporabnikov, da ima interes, da naprave in storitve iz svoje ponudbe predstavi potencialnim strankam oziroma z njimi seznani strokovno javnost in glede na hiter razvoj naprav in storitev na področju elektronskih komunikacij to vključuje tudi omogočanje preizkušanja njihovih funkcij osebam, ki poročajo o razvoju in možnostih, ki jih nove naprave in storitve elektronskih komunikacij omogočajo. Iz tega razloga preko svojih zaposlenih in zunanjih uporabnikov testira, promovira in prikazuje delovanje TK priključkov, TK naprav in TK storitev, dejavnost testiranj, promocij in prikazovanja pa je časovno omejena. Že dejstvo, da priključke, naprave in storitve za testiranje, prikazovanje in promocijo usmerjeno dodeljuje zunanjim uporabnikom, kaže na namen tožeče stranke, ki presega zgolj njene interne oziroma notranje potrebe. Vrste in učinki protistoritev so lahko bistveno širši in lahko obsegajo tudi dejavnosti, ki nimajo neposrednega izraza v širši javnosti v obliki neposrednega prikazovanja, zagotovo pa imajo ali bi vsaj lahko imeli vsaj

posredne pozitivne učinke na sponzorjevo poslovanje. Že iz jezikovne razlage določbe prve alineje prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ izhaja, da se določba ne nanaša samo na donatorske in sponzorske pogodbe, ampak tudi druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek. Tožeča stranka je tista, ki je primarno opredelila predmet prosilčeve zahteve in glede na predmet zahteve posredovala toženi stranki dokumente o presojanih poslih.

21. Upravno sodišče se je v sodbi I U 239/2020-19 z dne 18. 1. 2023 že opredelilo do presojenih pravnih poslov z vidika osnovne dejavnosti zavezanca, ne pa tudi z vidika pomožnih dejavnosti zavezanca. Ugotovilo je, da je glavna dejavnost zavezanca „Telekomunikacijske dej. po vodih". Vse ostale dejavnosti so namreč navedene kot druge dejavnosti.

22. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo v celoti zavrne in se odpoveduje glavni obravnavi ter da soglaša s tem, da sodišče v predmetni zadevi odloči brez glavne obravnave na podlagi pisnih vlog in pisnih dokazov.

23. Sodišče je kot stranko z interesom v postopek pritegnilo tudi Vesno Zadravec, ki pa na tožbo ni odgovorila.

Presoja sodišča

K točki I izreka

24. Tožba ni utemeljena.

25. V skladu s prvo alinejo prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ je informacija javnega značaja v primeru poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava informacija iz sklenjenega pravnega posla, ki se nanaša na pridobivanje, razpolaganje ali upravljanje s stvarnim premoženjem poslovnega subjekta ali izdatke poslovnega subjekta za naročilo blaga, gradenj, agentskih, svetovalnih ali drugih storitev ter sponzorskih, donatorskih in avtorskih pogodb in drugih pravnih poslov, s katerimi se dosega enak učinek.

26. V prvem odstavku 6. člena ZDIJZ je določeno 11 izjem od dostopa do zahtevane informacije, zaradi katerih lahko zavezanec v celoti ali delno zavrne zahtevo prosilca. V primeru iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ je kot izjema določen tudi podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. V skladu s prvim odstavkom 6a. člena ZDIJZ pa se ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena (torej ne glede na to, ali je podana katera od izjem) dostop do zahtevane informacije javnega značaja poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava dovoli, če gre za osnovne podatke o sklenjenih pravnih poslih iz prve alineje prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ. Vendar pa lahko ne glede na določbo prvega odstavka 6.a člena ZDIJZ zavezanci, katerih informacije javnega značaja se ne posredujejo

v svetovni splet v skladu s četrtim odstavkom 10.a člena tega zakona, zavrnejo dostop do osnovnih podatkov o poslih iz prvega odstavka tega člena, če izkažejo, da bi razkritje huje škodovalo njihovemu konkurenčnemu položaju na trgu, razen če se ti podatki nanašajo na pravne posle, ki obsegajo donatorske, sponzorske, svetovalne, avtorske ali druge intelektualne storitve ali druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek (tretji odstavek 6a. člena ZDIJZ).

27. V obravnavani zadevi ni sporno, da je tožeča stranka poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, s tem pa zavezanec za dostop do informacij javnega značaja iz 4.a člena ZDIJZ. Sporno pa je, ali navedeni pravni posli pomenijo sponzorske in donatorske pravne posle ali druge pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek, pri katerih je v skladu s tretjim odstavkom 6.a člena ZDIJZ dostop do osnovnih podatkov absoluten in brezpogojen.

28. Ustavno sodišče je v odločbi U-I-52/16-17 z dne 12. 1. 2017 zavzelo stališče, da so razkriti posli iz ZDIJZ, odvisno od konkretne oblike, v kateri se manifestirajo, lahko *sui generis* pravni posli, lahko so primeri zakonsko neurejenih, vendar v poslovni praksi že izoblikovanih inominatnih pravnih poslov, lahko pa so tudi pojavne oblike v zakonodaji že urejenih pogodbenih tipov. Razlaga natančnega obsega in narave pravnih poslov, ki spadajo med razkrite pravne posle, je v prvi vrsti naloga upravne in sodne prakse. V vsakem primeru je za namene ZDIJZ odločilna analiza vsebine vsakega posamičnega pravnega posla, ne glede na poimenovanje posla ali njegove morebitne uvrstitve v neki splošni obligacijski pogodbeni tip (tč. 16 obrazložitve).

29. Upravno sodišče je v primerljivi zadevi (sodba I U 67/2020-27 z dne 8. 8. 2023) med isto tožečo in toženo stranko že zavzelo stališče, da je ob upoštevanju teh izhodišč tožena stranka pravilno opredelila bistvene sestavine sponzorstva, torej pričakovano vzajemno korist sponzorja in sponzoriranca ter poseben sponzorjev namen in posebnosti sponzorirančeve storitve. Sponzorirančeva storitev je poleg promoviranja lahko tudi zagotovitev nekaterih dogovorjenih neposrednih ali posrednih koristi. To pomeni, da se v odvisnosti od sponzorjevega namena sponzorirančeva storitev lahko nanaša na promocijo ali uveljavitev sponzorjevega imena, firme, blagovne znamke, podobe, dejavnosti ali izdelka ali pa sponzoriranec sponzorju priskrbi rezultate tržne analize ali uporabniške izkušnje (t. i. test marketing), kar izhaja iz točke 37 obrazložitve citirane sodbe.

30. Glede donatorskega razmerja se sodišče strinja z navedbami tožene stranke, da pri teh poslih donator ne pričakuje nobene neposredne protistoritve v zameno. V ZDIJZ pa je govora tudi o „pravnih poslih, s katerimi se dosega enak učinek“, kar je še bolj nedoločen pojem od prej navedenih vrst pravnih poslov. S tem v zvezi sodišče meni, da so to tudi tisti pravni posli, pri katerih tožeča stranka ponuja neko brezplačno storitev, brezplačno uporabo določene naprave, daje darilo in podobno, pri čemer je vseeno, kako se nek posel imenuje. Pomembna je predvsem vsebina posla.

31. Izhajajoč iz teh izhodišč je po mnenju sodišča tožena stranka zavzela pravilno stališče do tega, zakaj se sporni posli štejejo za sponzorske ali donatorske posle ali pravne posle, s katerimi se dosega enak učinek. Zato je neutemeljen tožbeni očitek, da tožena stranka nedopustno širi nedoločen pravni pojem sponzorske pogodbe. Tožena stranka je pri posameznih vrstah poslov posebej obrazložila, zakaj se posamezen tip posla šteje med tovrstne posle. Opredelila se je do obrazcev za interna naročila, do sklepov o dodelitvi testnih priključkov, do najemnih pogodb o sklenitvi najemnega razmerja za uporabo blaga za test, do internih naročil za izdajo blaga kot darilo zunanjim uporabnikom, do pogodb o donatorstvu in do sponzorskih pogodb. Sodišče se z argumenti tožene stranke strinja, zato v izogib ponavljanju ne bo posebej navajalo razlogov za svojo odločitev, ampak se v celoti sklicuje na obrazložitev v odločbi tožene stranke (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1). Ker se je tožena stranka posebej opredelila do posameznega tipa pravnega posla, ni potrebno, da bi še dodatno pojasnjevala vsak konkreten posel posebej.

32. Tožeča stranka v tožbi tudi navaja, da opis internih obrazcev tožeče stranke ustreza vsebini podjemne pogodbe, da pri obrazcih 1 c (točka 1.5 izreka) v obrazložitvi ni razvidno, zakaj je predmetne posle treba šteti za sponzorske pogodbe in ne na primer za podjemno ali najemno pogodbo, da ni mogoče preizkusiti, kateri izmed dokumentov predstavljajo donatorske pogodbe, saj tožena stranka ni navedla, kateri izmed dokumentov naj bi to bili, da glede točk 1.6 in 1.7 prav tako iz obrazložitve ni razvidno, na podlagi česa je tožena stranka sklepala, da iz pogodb ni razvidna protistoritev in da ni jasno, zakaj je pri točki 1.8 podana očitnost sponzorstva.

33. Sodišče ugotavlja, da se je tožena stranka do zgoraj izpostavljenih vprašanj dovolj podrobno in prepričljivo opredelila. Navedla je, da obrazci za interna naročila za izdajo mobilnih aparatov v testne namene, pri katerih so zunanji uporabniki državna podjetja, zasebna podjetja ali posamezniki, po svoji vsebini pomenijo sponzorske pravne posle, ker gre za prispevek tožeče stranke v obliki TK naprave, dan z namenom, da zunanji uporabnik brezplačno uporablja dodeljeno TK napravo in storitve tako, da testira, demonstrira in promovira posamezno TK napravo in storitve, ki jih posamezna TK naprava omogoča, pri čemer se je zunanji uporabnik zavezal, da bo o testiranju, demonstriranju in promoviranju poročal zadolžencu, da bo ta lahko pripravil poročilo. Nadalje je glede sklepov o dodelitvi testnih priključkov navedla, da gre za prispevek tožeče stranke kot sponzorja v obliki TK aparatov in mobilnih storitev ter na drugi strani za korist sponzoriranca v obliki brezplačnega koriščenja. Iz obrazložitve odločbe povsem jasno izhaja, katere vrste poslov je tožena stranka štela za donatorsko ali sponzorsko pogodbo. Glede poslov iz tč. 1.6. izreka je prav tako prepričljivo obrazložila, da kot je značilno za donacije, iz predmetnih pogodb ni razvidno, da bi zavezanec kot donator pričakoval kakšno protistoritev ali korist v zameno, v

zvezi s posli iz tč. 1.7. izreka pa je pojasnila, da iz njih neposredno izhaja, da doniranec za donacijo ne bo opravili nobene nasprotne storitve zavezancu.

34. Pri poslih iz tč. 1.6., 1.7. in 1.8. pa že iz samega poimenovanja teh pogodb izhaja, da gre za sponzorske ali donatorske pogodbe, iz česar je mogoče sklepati, da jih je tudi tožeča stranka v času sklenitve dojemala kot take.

35. Tožeča stranka v tožbi tudi izpostavlja, da se v tej zadevi sporni posli nanašajo na njeno osnovno dejavnost in ne na pomožno dejavnost, češ je vse obravnavane posle mogoče uvrstiti v dejavnosti pod številko 77.330 in 62.020. Ker to ni bilo pojasnjeno v zadnji odločbi tožene stranke v tej zadevi, je Upravno sodišče RS v sodbi I U 1224/2019-15 z dne 29. 8. 2022 iz tega razloga tedanjo odločbo v njeni 2. točki izreka odpravilo in zadevo v tem obsegu vrnilo toženi stranki v ponoven postopek. Tokrat je tožena stranka v izpodbijani odločbi obrazložila svoje stališče, da gre pri spornih pravnih poslih za pomožno dejavnost in tudi v tem delu se sodišče v celoti sklicuje na obrazložitev v odločbi tožene stranke. Sodišče se ne strinja s tožbenimi navedbami, da je vse obravnavane posle mogoče uvrstiti v dejavnosti pod številko 77.330 in 62.020 in da tovrstni posli ne sodijo med podporne dejavnosti. Kot je razvidno iz Poslovnega registra Slovenije, je pri tožeči stranki kot glavna dejavnost navedeno „61.100 (Telekomunikacijske dej. po vodih)“, ostale njene dejavnosti pa so uvrščene med druge dejavnosti. Glede dejavnosti pod 77.330, ki jo tožeča stranka omenja v tožbi, je navedeno „Daj. pis. opr. in rač. nap. v najem in zakup“ ter pod 62.020 “Svetovanje o računalniških nap. in progr.“ Pri tem pa ni razvidno, zakaj bi pravni posli, ki so predmet tega postopka bili uvrščeni med te dejavnosti. Ne glede na navedeno, pa se je Upravno sodišče RS glede tega, kaj je glavna dejavnost tožeče stranke, že opredelilo v sodbi I U 239/2020-19 z dne 18. 1. 2023, ko je navedlo, da je glavna dejavnost tožnika, ki je v skladu z Uredbo o standardni klasifikaciji dejavnosti opredeljena v registru Agencije RS za javnopravne evidence in storitve, opravljanje telekomunikacijskih dejavnosti po vodih (61.100), ki vključuje dejavnosti obratovanja, vzdrževanja ali omogočanja pristopa do naprav za prenos glasu, podatkov, besedila, zvoka ali slike s pomočjo telekomunikacijske infrastrukture na osnovi vodov (tč. 18 obrazložitve).

36. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo kot neutemeljeno zavrnilo.

37. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo brez glavne obravnave, saj so se vse stranke pisno odpovedale glavni obravnavi (279.a člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

K točki II izreka

38. O stroških upravnega spora je sodišče odločilo na podlagi četrtega odstavka 25.

člena ZUS-1, po katerem v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 28. oktober 2026

Višji sodnik
dr. Damjan Gantar